

328/2010 ΜΠΡ ΑΘ

ΜΠΡΑΘ 328/2010

Πρόεδρος: Ε. Χατζίκος, Πρωτοδίκης
Δικηγόροι: Κ. Καζά, Ε. Λιάσκος

..... 2. Κατ' ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 51 και 55 ΕισΝΑΚ η έκταση, το περιεχόμενο, το μεταβιβαστό, η προστασία, η διάρκεια και η απόσβεση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας πάνω σε έργο που δημιουργήθηκε πριν από την ισχύ του Ν 2121/1993 διέπονται από τον τελευταίο αυτό νόμο.

Αντίθετα, η πρωτογενής κτήση του δικαιώματος, και ειδικότερα το αντικείμενο και υποκείμενο του δικαιώματος, οι τυπικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις της κτήσεως θα κριθούν σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά την γέννηση του δικαιώματος (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, 8η έκδ., σελ. 26, Κοτσίρη/ Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 68, 11-12/Ζάννος).

3. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1, 4, 5, 6, 9 και 15 του Ν 2387/1920 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας» και των άρθρων 57 και 60 ΑΚ συνάγεται ότι και υπό το προϊσχύσαν του Ν 2121/1993 δίκαιο μόνο ο δημιουργός αποκτούσε πρωτογενώς απόλυτο και απεριόριστο δικαίωμα πάνω στο πνευματικό του δημιούργημα (βλ. ΑΠ 458/1992 ΕΕΝ 1993,438). Μεταξύ των προστατευόμενων έργων ήταν τόσο το κείμενο όσο και η μουσική (βλ. άρθρο 1 Ν 2387/1920 που αναφέρεται σε συγγραφείς και μουσικούς συνθέτες).

4. Κατά το άρθρο 1 Ν 2121/1993 «1. Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). 2. Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου». Με το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, ...». Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την προστασία ενός έργου είναι η πρωτοτυπία του, η οποία συντρέχει όταν αποτυπώνεται η προσωπικότητα του δημιουργού στο τελικό δημιουργικό αποτέλεσμα (βλ. Γ. Κουμάντου, ό.π., σελ. 107, Π. Κοριατοπούλου-Αγγέλη, Πρωτοτυπία, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 419). Χρήσιμο κριτήριο κατά τον έλεγχο της πρωτοτυπίας συνιστά η στατιστική μοναδικότητα του έργου, ήτοι ότι κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανείς άλλος δημιουργός δεν θα δημιουργούσε κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων το ίδιο έργο (βλ. Γ. Κουμάντου, ό.π., σελ. 108-109, 112, Π. Κοριατοπούλου-Αγγέλη, ό.π.) ή ότι παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα ήδη γνωστά ή αυτονόητα (βλ. ΑΠ 152/2005 ΔΕΕ 2005,1177, ΕφΑΘ 885/2009 ΔΕΕ 2009,707, ΕφΑΘ 80/2008 ΔιΜΕΕ 2008,216, Εφθεσ 1929/2007 Αρμ 2008,216). Η μοναδικότητα αυτή μπορεί να αναζητηθεί σε κάποιο από τα γνωρίσματα του έργου (στο θέμα, στη σύλληψη, στην κατάταξη, στη διατύπωση, σε κάποιες λεπτομέρειες), ανάλογα με το είδος και τη φύση του (βλ. ΕφΑΘ 885/2009 ό.π., ΕφΑΘ 8263/2007 ΔΕΕ 2008,1115, ΕφΑΘ 2864/2007 ΔΕΕ 2007,1182). Η πρωτοτυπία του έργου με το παραπάνω περιεχόμενο ήταν προϋπόθεση της προστασίας και κατά το προϊσχύσαν δίκαιο (βλ. ΑΠ 446/1999 ΔΕΕ 1999,1010, ΑΠ 257/1995 ΝοΒ 1995,893, Εφθεσ 3321/1998 ΕπισκΕΔ 1999,565, ΕφΑΘ 5321/1989 ΕΕμπΔ 1991,537).

5. Από τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 7 Ν 2121/1993 προκύπτει ότι το σύνθετο έργο απαρτίζεται από περισσότερα αυτοτελή «τμήματα», δηλαδή από περισσότερα προστατευόμενα έργα, ομοίου ή διαφόρου είδους, τα οποία έχουν δημιουργηθεί χωριστά και διατηρούν τη νομική αυτοτέλεια τους. Με τη συνένωση δεν δημιουργείται ένα αυτοτελώς προστατευόμενο έργο με νέο αυθύπαρκτο δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας. Δηλαδή, δεν πρόκειται για κοινή δημιουργία αλλά για κοινή εκμετάλλευση περισσότερων έργων. Σύνθετο έργο συνιστά, μεταξύ άλλων, το τραγούδι, το οποίο συντίθεται από αυτοτελή και απολύτως διακριτά τμήματα, ήτοι τη μουσική και τον στίχο (βλ. Σ. Σταυρίδου, Παρατηρήσεις, ΧρΙΔ 2001,466-467, Κοτσιρή/Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 7, 55-56, 58/Α. Παπαδοπούλου, Α. Δεσποτίδου, Φύση και λειτουργία της εκδοτικής σύμβασης, 2003, σελ. 102 επ., Χ. Τσίγκου, Έργα Σύνθετα, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία - Ληματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 225 επ., Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 130, Κοτσιρή/ Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 2, 58/Σταματούδη, για το ότι το τραγούδι κατατάσσεται στα σύνθετα έργα βλ. ΕφΑΘ 6520/2008 ΔΕΕ 2009,325).

6. Συνέπειες της νομικής αυτοτέλει των τμημάτων ενός σύνθετου έργου είναι, μεταξύ άλλων, οι εξής: α) ο δημιουργός κάθε τμήματος δεν αποκτά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, δηλαδή περιουσιακές και ηθικές εξουσίες στα υπόλοιπα έργα-τμήματα (βλ. Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 104, Α. Παπαδοπούλου, ό.π., αρ. 66, Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467), β) με τον θάνατο δημιουργού τμήματος έργου, το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτού του τμήματος κληρονομείται αυτοτελώς (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., αρ. 56, Σ. Σταυρίδου, ό.π., σελ. 467), γ) μόνο ο δημιουργός του δεκτικού χωριστής εκμετάλλευσης τμήματος ενός σύνθετου έργου δύναται να αναθέσει σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας (εφεξής «Ο.Σ.Δ.») τη διαχείριση ή/ και προστασία του περιουσιακού του δικαιώματος επ' αυτού του τμήματος (βλ. Κοτσιρή/Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 54, 41/Σινανίδου), και δ) τα τμήματα ενός σύνθετου έργου κατά κανόνα είναι δεκτικά χωριστής εκμετάλλευσης. Εξαιρεση νοείται στις εξής περιπτώσεις: i) εάν συμβατικά με ομόφωνη απόφαση οι δημιουργοί δεσμεύθηκαν ότι δεν θα επιδιώξουν αυτοτελή οικονομική αξιοποίηση του έργου τους, προκειμένου να μην επηρεάσουν αρνητικά την κοινή εκμετάλλευση του σύνθετου έργου, και ii) εάν στο πλαίσιο της καλής πίστης η αυτοτελής εκμετάλλευση τμήματος του έργου θα δυσχέρανε ή θα ματαίωνε την κοινή εκμετάλλευση του σύνθετου έργου (βλ. ΜΠρΑΘ 11923/1998 ΝοΒ 1998,1474, Α. Παπαδοπούλου, ό.π., αρ. 56, 61).

7. Σημειωτέον ότι, η διάταξη του άρθρου 7 παρ. 3 Ν 2121/1993 εισάγει ρύθμιση συνεπή με το προϊσχύσαν δίκαιο (βλ. Δ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα, 2008, 3η έκδ., σελ. 118).

8. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 περ. α' Ν 2121/1993: «Το ηθικό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως τις εξουσίες: α) της απόφασης για το χρόνο, τον τόπο και τον χρόνο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό (δημοσίευση)». Εάν το έργο έχει ήδη νομίμως δημοσιευθεί η εξουσία του δημιουργού αναλώνεται, αλλά μόνο ως προς τον συγκεκριμένο κάθε φορά τρόπο. Έτσι, ο δημιουργός διατηρεί το ηθικό του δικαίωμα να αποφασίζει εκ νέου για άλλους, διαφορετικούς τρόπους δημοσίευσης του ίδιου έργου στο κοινό. Η επανάληψη της δημοσίευσης ενός έργου με τον ίδιο τρόπο συνιστά προσβολή μόνο του περιουσιακού δικαιώματος (βλ. ΠΠρΑΘ 1669/2003 ΔιΜΕΕ 2004,93 με σύμφωνο σημείωμα Ε. Παναγιωτίδου, ΜΠρΑΘ 2122/2004 ΔιΜΕΕ 2005,100 με σύμφωνες παρατηρήσεις Χ. Τσίγκου, Γ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 255, Κοτσιρή/Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 4, 48-49/Μ. Δ. Παπαδοπούλου).

9. Η υπό την προαναφερόμενη σκέψη ανάλωση συνιστά καταχρηστική ένσταση, αφού πρόκειται για δικαιοφθόρο γεγονός και όχι για δικαίωμα του εναγομένου αντίμαχο της ηθικής εξουσίας δημοσίευσης (βλ. Αστ. Γεωργιάδη, Η συμβολή του ουσιαστικού δικαίου στη διαμόρφωση των ενστάσεων, στον τόμο «Οι ενστάσεις στην πολιτική δίκη», Πρακτικά του 15ου Συνεδρίου Ε.Ε.Δ., 1992, σελ. 37, 44-45). Πάντως, αν στην ιστορική βάση της περί προσβολής αγωγής εμπεριέχονται

πραγματικά περιστατικά αναλώσεως, ήτοι ότι έχει ήδη προηγηθεί νόμιμη δημοσίευση με τον ίδιο τρόπο (βλ. σκέψη 8), η αγωγή είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη (βλ. Ε. Ποδηματά, Δεδικασμένο - Αντικειμενικά όρια ιδίως επί ενστάσεων ΙΙ, 2002, σελ. 20-21, σελ. 105 υποσ. 212).

10. Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγοντες εκθέτουν με την υπό κρίση αγωγή τους, όπως παραδεκτά συμπληρώθηκε κατ' άρθρο 224 εδ. β' ΚΠολΔ η βάση της με τις προτάσεις τους και διευκρινίσθηκαν κατ' άρθρο 236 ΚΠολΔ οι κρίσιμοι αγωγικοί ισχυρισμοί, ότι ο ..... συνέθεσε τη μουσική του λεγόμενου «ύμνου» του ..... και ο ..... συνέγραψε τους στίχους αυτού.

Ότι η μουσική και οι στίχοι συνιστούν πρωτότυπες πνευματικές δημιουργίες. Ότι ο ..... απεβίωσε το έτος 2005 και κληρονομήθηκε από τη δεύτερη ενάγουσα, σύζυγο του. Ότι ο ..... απεβίωσε το έτος 1985 και κληρονομήθηκε από τους τρίτη και τέταρτο των εναγόντων, τέκνα του, και από τη σύζυγο του, ..., που απεβίωσε το έτος 1997. Ότι οι δεύτερη, τρίτη και τέταρτος των εναγόντων έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικώς τα περιουσιακά δικαιώμα επί του συνόλου των έργων των ανωτέρω δημιουργών στην πρώτη ενάγουσα, η οποία είναι Ο.Σ.Δ. Ότι η εναγόμενη Π.Α.Ε. τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο του έτους 2006 προέβη σε τηλεοπτική διαφήμιση των εισιτηρίων διάρκειας της περιόδου 2006-2007, η οποία επενδύθηκε μουσικά με τον προαναφερόμενο «ύμνο», ήτοι με τη μελωδία και τον στίχο (βλ. σελ. 7 της αγωγής), χωρίς προηγουμένως να έχει παράσχει σχετική άδεια η πρώτη ενάγουσα.

Ότι η αμοιβή που συνήθως εισπράττει η πρώτη ενάγουσα από τους χρήστες για ανάλογη εκμετάλλευση ανέρχεται στο ποσό των 30.000 ευρώ, όπως προκύπτει από την ενδεικτική παράθεση αμοιβών, μεταξύ των οποίων και εκείνη που κατέβαλε η διαφημιστική εταιρία με τον διακριτικό τίτλο «.....» για χρήση των επίδικων έργων σε τηλεοπτική διαφήμιση (βλ. σελ. 6 των προτάσεων, οι οποίες, όπως προελέχθη, παραδεκτώς συμπληρώνουν την αγωγική ιστορική βάση ως προς τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής).

Ότι από την αδικπραξία της εναγομένης η πρώτη ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη. Ότι, ομοίως, ηθική βλάβη υπέστησαν οι λοιποί ενάγοντες από την παράνομη προσβολή του ηθικού δικαιώματος επί των παραπάνω έργων, συγκεκριμένα της ηθικής εξουσίας δημοσίευσης και της ηθικής εξουσίας διατήρησης της ακεραιότητας τους (βλ. σελ. 5 της αγωγής όπου και αναφορά στο άρθρο 4 παρ. 1 περ. α' και γ' Ν 2121/1993).

11. Ζητούν δε, μετά τον παραδεκτό περιορισμό των καταψηφιστικών αιτημάτων σε αναγνωριστικά με τις προτάσεις (άρθρο 223 ΚΠολΔ, βλ. ΑΠ 1908/2008 ΕΠολΔ 2009,212, ΑΠ 907/2004 ΕλλΔνη 46,1657), να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αμοιβής: α) στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 79.400 ευρώ, αναλυόμενο ως εξής: i) 60.000 ευρώ ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας των δικαιούχων των επίδικων έργων, που ισούται με το διπλάσιο της προπαρατιθέμενης ανάλογης αμοιβής, ii) 11.400 ευρώ έναντι του αναλογούντος ΦΠΑ, ύψους 19 %, και iii) 8.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική της βλάβη, β) στην δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 8.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική της βλάβη και γ) σε καθένα εκ των τρίτης και τέταρτου των εναγόντων το ποσό των 4.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική τους βλάβη.

Επίσης, ζητούν να δημοσιευθεί το πλήρες κείμενο ή μέρος της απόφασης στα μέσα μαζικής ενημέρωσης ή στο διαδίκτυο, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στην δικαστική τους δαπάνη.

12. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα σωρεύονται υποκειμενικώς περισσότερες αγωγές κατ' άρθρο 74 περ. 1 ΚΠολΔ, οι οποίες εισάγονται αρμοδίως για να συζητηθούν ενώπιον του Δικαστηρίου κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 7, 9, 14 παρ. 2, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ, 3 παρ. 26α Ν 2479/1997 σε συνδυασμό με Απόφαση Γ.Γ. Υπ. Δτκ/νης 50726 ΦΕΚ Β' 739/20.6.2006).

13. Η υποκειμενικώς σωρευθείσα αγωγή της πρώτης ενάγουσας είναι παραδεκτή και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1 Ν 2387/1920, 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1 περ. στ`, 7 παρ. 3, 12 παρ. 1, 29 παρ. 1, 54 παρ. 1 και 3, 55 παρ. 1 στ. ε` και παρ. 2, 63B, 65 παρ. 2, 66Γ Ν. 2121/1993, 340, 345, 932 ΑΚ, 1, 2 παρ. 1 περ. α`, 3 παρ. 1 περ. α`, 4 παρ. 1, 8 παρ. 1 περ. α` και 2 περ. γ`, 16 Ν. 2859/2000, 68, 69 παρ. 1 περ. ε, 70 και 176 ΚΠολΔ, εκτός από τα κάτωθι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμα αιτήματα: α) το αίτημα περί τοκογονίας του υπό ii κονδυλίου από την επίδοση της αγωγής, καθώς ασκείται πρόωρα, δεδομένου ότι η απαίτηση για απόδοση του ΦΠΑ γεννάται από το χρονικό σημείο της καταβολής του ποσού της αποζημίωσης και της έκδοσης του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου (βλ. ΑΠ 80/1999, ΕφΑΘ 884/2003 ΕλλΔνη 45,1104), και β) το δικονομικό αίτημα περί κηρύξεως της απόφασης προσωρινώς εκτελεστής, διότι προσιδιάζει σε καταψηφιστική και όχι σε αναγνωριστική αγωγή (άρθρα 904 παρ. 2 στ. α` και 907 ΚΠολΔ, βλ. σχετ. ΕφΑΘ 628/2003 ΕλλΔνη 45,1470). Σημειωτέον ότι ως βάση της αγωγής τίθεται κατά την κρίση του Δικαστηρίου η ύπαρξη σύνθετου έργου και όχι έργου συνεργασίας, όπως εσφαλμένως υποστηρίζει η πρώτη ενάγουσα. Τούτο καταδεικνύεται από την αναφορά σε αυτοτελείς μεταβιβάσεις αιτία θανάτου και σε αυτοτελείς καταπιστευτικές μεταβιβάσεις των δημιουργών και των κληρονόμων τους, γεγονός που υποδηλώνει ότι τα τμήματα του σύνθετου έργου είναι δεκτικά χωριστής εκμετάλλευσης. Επομένως, πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ` ουσίαν.

14. Αντίθετα, οι υποκειμενικώς σωρευθείσες αγωγές των δεύτερης, τρίτης και τέταρτου των εναγόντων είναι απορριπτέες, αφενός μεν ως απαράδεκτες λόγω αοριστίας κατά το μέρος που στηρίζονται στην προσβολή της ηθικής εξουσίας διατήρησης της ακεραιότητας των επίδικων έργων, αφού στην ιστορική τους βάση δεν διαλαμβάνονται πραγματικά περιστατικά άμεσης ή έμμεσης προσβολής αυτής (ακεραιότητας), αφετέρου δε ως νόμω αβάσιμες κατά το μέρος που στηρίζονται στην προσβολή της ηθικής εξουσίας δημοσίευσης, αφού στην οικεία ιστορική βάση συμπεριλαμβάνονται πραγματικά περιστατικά αναλώσεως της, και συγκεκριμένα η προηγούμενη χρήση των επίδικων έργων ως μουσικής επένδυσης σε τηλεοπτική διαφήμιση (βλ. σκέψεις 8-9). Κατόπιν τούτων πρέπει οι δεύτερη, τρίτη και τέταρτος των εναγόντων να καταδικασθούν, λόγω της ήττας τους, στη δικαστική δαπάνη της εναγομένης, κατανεμομένης με βάση το μερίδιο που αναλογεί στο ύψος εκάστου αγωγικού αιτήματος, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρα 176, 180 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

15. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1 και 65 Ν 2121/1993 συνάγεται ότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι αποκλειστικό και απόλυτο (για την έννοια των όρων βλ. Κοτσιρή/Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 1, 18/Κοτσιρή), ώστε κάθε προσβολή του να συνιστά καταρχήν παράνομη πράξη, αδικοπραξία δε όταν συντρέχει υπαιτιότητα του προσβολέα. Παρέπεται ότι ο ενάγων δεν απαιτείται να επικαλεσθεί και αποδείξει ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του. Η ύπαρξη νόμιμης άδειας εκμετάλλευσης αποτελεί ένσταση, καταλυτική της αγωγής, την οποία οφείλει να προβάλλει (και κατόπιν να αποδείξει) ο εναγόμενος (βλ. ΕφΑΘ 6234/2007 ΕλλΔνη 49,589, Κοτσιρή/Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 65, 3/Βαγενά).

16. Το άρθρο 68 παρ. 3 Ν 2121/1993 ορίζει ότι: «συμβάσεις που έχουν καταρτισθεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου διέπονται από το προγενέστερο δίκαιο για ένα χρόνο από την έναρξη ισχύος του νόμου». Η αναδρομικότητα που θεσπίζει η διάταξη αυτή δεν καταλαμβάνει και τον τύπο των σχετικών δικαιοπραξιών, ως προς τον οποίο εξακολουθεί να ισχύει το προηγούμενο δίκαιο, ακόμα και μετά την παρέλευση έτους από την έναρξη ισχύος του νόμου (βλ. ΕφΑΘ 885/2009 ό.π., ΕφΑΘ 8532/2006 ΔΕΕ 2007,924 με σύμφωνο σημείωμα Ν. Κυπρούλη, Δ. Καλλινίκου, ό.π., σελ. 205).

17. Στην προκείμενη περίπτωση, η εναγομένη, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που καταχωρίστηκε στα πρακτικά και αναπτύχθηκε περαιτέρω με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις της, ισχυρίσθηκε ότι οι ..... και ..... παραχώρησαν με άτυπη σύμβαση και άνευ ανταλλάγματος

στο τότε ερασιτεχνικό αθλητικό σωματείο, το οποίο διαδέχθηκε η εναγόμενη Π.Α.Ε., άδεια εκμεταλλεύσεως των επίδικων έργων. Ο ισχυρισμός αυτός, συνιστά ένσταση καταλυτική της αγωγής, η οποία είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 12 παρ. 2 και 68 παρ. 3 Ν 2121/1993.

18. Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων, που εξετάστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, και των εγγράφων, [.....], αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: το έτος 1958 ο ..... συνέθεσε την μουσική του επονομαζόμενου «Ύμνου του .....», ο δε ..... συνέγραψε τους στίχους αυτού. Οι στίχοι είναι οι εξής: «...». Τόσο η μουσική, όσο και οι στίχοι συνιστούν πρωτότυπα πνευματικά έργα, αφού στο τελικό δημιουργικό αποτέλεσμα αποτυπώνεται η προσωπικότητα των δημιουργών τους, ενώ είναι βέβαιο ότι κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανείς άλλος δεν θα δημιουργούσε κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων τα ίδια έργα. Εξάλλου, το έτος 1985 απεβίωσε ο ..... και κληρονομήθηκε εξ αδιαθέτου από την σύζυγο του, ..., και τους τρίτη και τέταρτο των εναγόντων, τέκνα του. Με τον τρόπο αυτό οι τελευταίοι κατέστησαν συνδικαιούχοι κατά ποσοστό 3/8 (37,5%) ο καθένας στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου των έργων του πατρός τους. Το έτος 2005 απεβίωσε ο ....., ο οποίος με την από 15.11.2002 ιδιόγραφη διαθήκη του εγκατέστησε την δεύτερη ενάγουσα, σύζυγο του, μόνη κληρονόμο στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου των έργων του. Περαιτέρω, η πρώτη ενάγουσα ΑΕ είναι Ο.Σ.Δ. με σκοπό την διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος των πνευματικών δημιουργών κάθε κατηγορίας. Όπως είχαν πράξει παλαιότερα οι ανωτέρω δημιουργοί, έτσι και οι κληρονόμοι τους ανέθεσαν τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών δικαιωμάτων επί των κληρονομιών έργων στην πρώτη ενάγουσα. Συγκεκριμένα, η δεύτερη ενάγουσα μεταβίβασε καταπιστευτικώς τα περιουσιακά δικαιώματα επί των έργων που κληρονόμησε με την από 10.7.2006 έγγραφη σύμβαση, τριετούς διάρκειας, οι δε τρίτη και τέταρτος των εναγόντων μεταβίβασαν καταπιστευτικώς τα προαναφερόμενα ιδανικά μερίδια τους αρχικά με το από 24.4.2000 ιδιωτικό συμφωνητικό, και κατόπιν με τις από 12.12.2005 και 21.12.2004 έγγραφες συμβάσεις, ομοίως τριετούς διάρκειας. Τέλος, από το σύνολο των προπαρατιθέμενων αποδεικτικών μέσων το Δικαστήριο δεν μπόρεσε να αχθεί σε πλήρη δικανική πεποίθηση ως προς το είδος και την έκταση της ισχυριζόμενης προσβολής των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, που διαχειρίζεται και προστατεύει η πρώτη ενάγουσα, αφού δεν προσκομίσθηκε η επίδικη τηλεοπτική διαφήμιση. Κατόπιν τούτου, και λαμβάνοντας υπόψη τον αρνητικό ισχυρισμό της εναγομένης ότι σε αυτήν χρησιμοποιήθηκε μόνο η μελωδία και όχι και οι στίχοι του «Ύμνου του .....», το Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο, για την ασφαλή διάγνωση και επίλυση της διαφοράς, όπως διατάξει την επανάληψη της συζήτησης της υποκειμενικώς σωρευθείσας αγωγής της πρώτης ενάγουσας, σύμφωνα με το άρθρο 254 ΚΠολΔ, προκειμένου, κατά τη νέα δικάσιμο που θα οριστεί για την υπόθεση αυτή, να προσκομίσει αυτή (πρώτη ενάγουσα) το αναφερόμενο στο διατακτικό της παρούσας αποδεικτικό μέσο.

[Αναβάλλει και διατάσσει την επανάληψη της συζήτησης.]